

Sommerfugl

Alle i klasseværelset sad koncentreret og lyttede med store ører til vejlederens dybe røst. Han var i gang med den helt store prædiken om fremtiden. Jeg var den eneste i klassen, som så ud til at kede mig, eller også var de andre bare gode til at skjule det. Jeg var rastløs, og var ved at kede mig selv ihjel. Mine fingre greb om blyanten, og jeg begyndte at tegne på papiret foran mig. Idet blyanten gled over det blanke stykke papir, lavede den en tyk streg, samtidig gled mine tunge tanker væk. En lettelse spredte sig i hele min lille krop, og mine øjne rettede sig igen op mod tavlen. Jeg blev mødt af et hårdt stift blik, og jeg vidste med det samme, hvad klokken var slået. "Liv, hvad skal du næste år?" lød vejlederens pirrende stemme. Alle blikke blev med ét rettet mod mig, og jeg følte mig pludselig rigtig lille. Mine øjne faldt ned på min tegning, og jeg vidste, at jeg ikke ville være den generte lille pige, som jeg havde tegnet. Jeg bed tænderne sammen og rettede mig op. Mit blik faldt hårdt på vejlederen, som stod med et bredt smil. Ordene hang stille i luften, da jeg tydeligt svarede "Det ved jeg ikke?" Alle i klassen rynkede brynene og lignede et stort spørgsmålstegn i ansigtet. Vejlederen var tavs et øjeblik, mens hans ansigt afslørede en lille grimasse. Han gentog min sætning klart igen for klassen. Jeg var som en bombe, og jeg vidste, at mit temperament kunne sprænge hvert sekund nu! Udmattelsen som følge af flere spørgsmål om min fremtid, tyngede mig som en tung sten, og jeg vidste bare, at jeg skulle væk fra alting. Væk fra ham som skulle forstille at være min vejleder, men mest af alt skulle jeg væk fra min uvisse fremtid.

Jeg løb alt, hvad jeg kunne. Min hånd greb hårdt i dørhåndtaget, og jeg smækkede døren med et brag bag mig. Min krop satte automatisk kurs mod udgangen, og jeg åndede først lettet op, da jeg endelig var sluppet væk fra skolen. Jeg stod midt ude på marken. Jeg var omringet af halmballer, jeg tog mig selv i at smile for første gang i lang tid. Himlen var klar blå og solens stråler varmede min blege vinterhud. Mine skuldre sænkede sig, og mine lunger fyldtes med den friske luft. Mine fingerspidser strøg over halmen, og jeg satte mig på en halmballe. Mine øjne betragtede naturen, hvor efter de faldt hen på traktoren i horisonten, jeg kunne kun høre en svag brummen fra motoren. Halmen begyndte at stikke mig lidt, men ingenting kunne betyde noget lige nu. Jeg nød stilheden, freden og roen, som lagde sig langsomt over mig.

Mine øjne bemærkede pludselig en sommerfugl, og et smil bredte sig på mine læber. Gid jeg også kunne flyve, tænkte jeg.

Klokken var mange, og jeg gik langsomt ned ad den asfalterede hovedvej. Selvom det var en lun forårsaften, sad folk stadig trygge inde bag deres tillukkede gardiner. Jeg rystede lidt på hovedet og fortsatte forbi de små murstenshuse. En varm frisk duft mødte mine næsebor, da jeg trådte ind i Ranums bedste og eneste pizzeria. "Du ser træt ud Liv", sagde pizzamanden, som stod bag disken. Jeg kunne aldrig huske, hvad han hed, selvom jeg af en eller anden grund altid havnede hos ham, når jeg var sulten. Jeg trak på skuldrene og mærkede pludselig sulten i min tomme mave. "En pizza Margarita" lød min stemme svagt. Jeg var ikke i humør til at snakke i dag. Han sendte mig et forstående blik og rakte mig lidt efter pizzaen. Jeg satte mig ud på fortovet udenfor pizzeriaet, på min yndlingsplads. Herfra kunne jeg se alt. Jeg nød at studere hvert et væsen fra min plads, og jeg var efterhånden god til at genkende ansigter. Jeg spiste sultent pizzaen, og bemærkede en underlig følelse i min mave. Jeg genkendte den straks. Den havde ligget og luret siden jeg stak af fra skolen, og nu kunne jeg ikke løbe fra den mere. Jeg tog en dyb indånding og kiggede op i aftenhimmelen. Enkelte stjerner blinkede til mig, og jeg følte mig ikke helt så alene mere. Stilheden og den underlige følelse i maven lagde sig, som et tyk tæppe over mig. Mine øjne Jeg fik lyst til at løbe fra det hele igen, men jeg vidste, at jeg aldrig ville kunne løbe langt nok.

Jeg kunne allerede høre den muntre stemning på lang afstand, da jeg langsomt bevægede mig hen til kroen. Jeg hadede at være der, mest af alt fordi kroen var det eneste, som betød noget for mine forældre. Min mor stod bag disken og hældte øl op, da jeg kom ind ad døren. Hendes blik mødte mit, og hun udbrød højt "Åhh Liv, hvor har du været lille skat?." Hun prøvede at virke bekymret, selvom jeg vidste, at hun ikke havde sendt mig én eneste tanke. Jeg trak på skuldrene, som jeg altid gjorde, og min mor omfavnede mig. Hun kyssede mig blidt, og jeg nød hendes nærvær, selvom hun lugtede af øl og røg. Hun kiggede ind i mine grønne øjne, og strøg de brune lokker væk fra mit ansigt. "Skolen er bekymret for dig" lød hendes stemme. Hun holdte en lille pause og sagde efterfølgende "Og det er vi også." Det var første gang, at jeg mærkede hende rigtigt, og jeg lod mig synke ind i hendes varme favn. Min krop slappede langsomt af, og jeg lod tårerne trille ned af kinderne. Min mor trak mig udenfor under den åbne himmel, og mine øjne mødte hendes. "Jeg vil bare gerne væk herfra" sagde jeg pludselig.

Hun kiggede forstående på mig og svarede "Det ved jeg godt Liv, og det skal vi nok finde ud af." En lettelse bredte sig i hele min krop, og jeg kunne slet ikke mærke aftenens kølige luft på mine bare arme mere. Det eneste jeg kunne mærke var min mors kærlighed og den knude i maven, som langsomt forsvandt.

Den aften satte jeg mig ved et blankt stykke papir, og lod blyanten bestemme. Mine tanker fik frit spil, og jeg kunne ikke lade være med at grine, da det gik op for mig, hvad jeg havde tegnet. På tegningen var der halmballer overalt, en klar blå himmel og ikke én eneste sky. I stedet var der tegnet en stor gul sol, hvis stråler ramte en lille sommerfugl, som fløj rundt på marken. Mine øjne faldt på sommerfuglen et øjeblik, og pludselig forstod jeg det hele. Jeg var sommerfuglen.